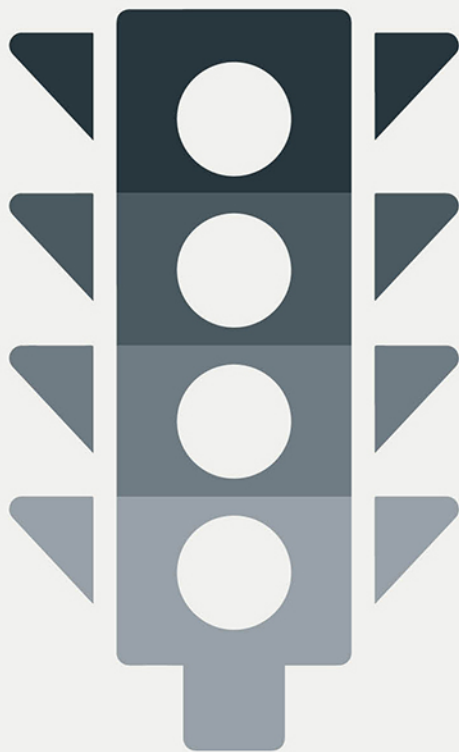

Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları

Dünya
Edebiyatı
Roman

Çeviren:
Hüseyin
Can Erkin

RENKAKA

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde*, *Zemberekkuşu'nun Güncesi*, *İmkânsızın Şarkısı*, *Sınırın Güneyinde-Güneşin Batısında*, *Sahilde Kafka*, *Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünya'nın Sonu*, *1Q84*, *Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları*, *Koşmasaydım Yazamazdım*, *Uyku*, *Kadınsız Erkekler*, *Sputnik Sevgilim*, *Tuhaf Kütüphane*, *Karanlıktan Sonra*, *Fırın Saldırısı*, *Rüzgârın Şarkısını Dinle*, *Kumandanı Öldürmek*, *Doğum Günü Kızı*, *Mesleğim Yazarlık*, *Dans Dans Dans*, *Pinball 1973*, *Sadece Müzik*, *Birinci Tekil Şahıs*, *Bir Kediye Terk Etmek*, *Ortadan Kaybolan Fil* ve *Şehir ve Belirsiz Duvarları* isimli kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Renksiz
Tsukuru Tazaki'nin
Hac Yılları

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP'TA YAYIMLANAN KİTAPLARI

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında

İmkânsızın Şarkısı

Yaban Koyununun İzinde

Sahilde Kafka

Zemberekkuşu'nun Güncesi

Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu

1Q84

Koşmasaydım Yazamazdım

Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları

Uyku

Kadınsız Erkekler

Sputnik Sevgilim

Tuhaf Kütüphane

Karanlıktan Sonra

Fırın Saldırısı

Rüzgârın Şarkısını Dinle

Kumandanı Öldürmek

Doğum Günü Kızı

Mesleğim Yazarlık

Dans Dans Dans

Pinball 1973

Sadece Müzik

Birinci Tekil Şahıs

Bir Kediye Terk Etmek

Ortadan Kaybolan Fil

Şehir ve Belirsiz Duvarları

RENKSİZ TSUKURU TAZAKİ'NİN HAC YILLARI

Orijinal adı: Shikisai O Motanai Tazaki Tsukuru to Kare No Junrei No Toshi

© 2013 by Harukimurakami Archival Labyrinth

Yazan: Haruki Murakami

Japonca aslından çeviren: Hüseyin Can Erkin

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Yayın hakları CAA Group LTD aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Kasım 2014

19. baskı / Kasım 2025 / ISBN 978-625-8090-15-4

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Tic. A.Ş.

Beytepe Yolu No:3 Çankaya/Ankara

Sertifika No: 46519

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları

Haruki Murakami

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Hüseyin Can Erkin

Tsukuru Tazaki, üniversite ikinci sınıftayken, temmuz ayından ertesi senenin ocak ayına kadar neredeyse sadece ölmeyi düşünerek yaşadı. O arada 20 yaşına da girmişti ama bu dönüm noktası bir anlam taşımıyordu. O günlerde kendi iradesiyle hayatına son vermek, ona her şeyden doğal ve mantıklı geliyordu. O son adımı neden o günlerde atmadığına, şimdi bile bir türlü anlam veremiyordu. Oysa o zamanlarda yapabilseydi, yaşam ile ölümü ayıran sınır çizgisinin ötesine geçmek, çiğ yumurta içmekten daha kolay olurdu.

Tsukuru'nun gerçekte intiharı denememesi, belki de ölüm hakkındaki düşüncelerinin fazlasıyla katıksız ve yoğun olmasından, bu yoğunluğa uygun düşecek bir ölme yöntemini aklında somut olarak canlandıramamasından kaynaklanıyordu. Somut bir yöntem bulmak aslında burada ikincil bir meseleydi. Eğer o sıralarda elinin ulaşacağı bir yerde ölme bağlanan bir kapı olsaydı, mutlaka tereddüt etmeden itip açardı o kapıyı. Derinlemesine düşünmeksizin, deyim yerindeyse günlük hayatında sıradan bir şey yaparmış gibi... Fakat talih mi, yoksa talihsizlik mi demeli, Tsukuru elini uzatıp ulaşabileceği öylesi bir kapıyı bulmayı başaramadı.

O sıralarda ölseydim daha iyi olurdu, diye sık sık aklından geçirirdi Tsukuru Tazaki. Öyle yapsaydı, şimdi içinde yaşadığı dünya da var olmayacaktı. Çekici, büyüleyici bir düşünceydi bu. İçinde yaşadığı dünya var olmayacak, bura-

da gerçeklik olarak görülen şeyler gerçek olmaktan çıkacaktı... Nasıl ki bu dünya açısından kendisi var olmayacaksa, aynı nedenle kendisi açısından da bu dünya var olmayacaktı...

Öte yandan, o sırada neden böyle ölümün kıyısına kadar gelmek zorunda kaldığına da Tsukuru gerçekten anlam veremiyordu. Tamam, somut bir sebep vardı; ama ölüm düşüncesi neden böylesine aklını başından alabilmiş, yarım sene-ye yakın bir süre boyunca onu kuşatabilmişti? *Kuşatmak...* Evet, tam yerinde bir ifade... Kendisini yutan dev balinanın midesinde hayatta kalan, kutsal kitaptaki peygamber gibi, Tsukuru ölümün midesine düşmüş, o karanlık ve puslu mağaranın içinde tarihi atılmamış günler geçirmişti.

Tsukuru o günleri uyurgezer gibi, hatta ölmüş olduğunun farkına henüz varamamış bir ölü gibi yaşadı. Güneş yükseldiğinde uyanıyor, dişlerini fırçalıyor, eline geçen ilk giysiyi üzerine geçiriyor, trene binip üniversiteye gidiyor, sınıfta not tutuyordu. Fırtınaya yakalanmış bir kişinin sokak lambası direğine sımsıkı sarılması gibi, gündelik rutine sarılmıştı. İşi düşmedikçe kimseyle konuşmuyor, tek başına yaşadığı apartman dairesine dönünce yere oturup duvara yaslanarak ölümü, bazen de hayatta eksik olan şeyleri düşünmeye dalıyordu. Sanki önünde ağzını kocaman açmış derin kuyunun karanlığı, yerkürenin merkezine kadar uzanıyordu. Orada görebildiği, kesif bir bulut halinde girdap oluşturan bir hiçlik, duyabildiğiye kulak zarına basınç yapan derin bir sessizlikti.

Ölümü düşünmediği zamanlarda, hiçbir şey düşünmüyordu. Hiçbir şey düşünmemek o kadar da zor değildi. Gazete okumuyor, müzik dinlemiyor, cinsel istek bile duymuyordu. Dış dünyada meydana gelen olaylar onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Odasına kapanıp kalmaktan yorulduğunda, dışarı çıkıp amaçsızca çevrede yürüyüşler yapıyordu. Ba-

zen de istasyona gidiyor, uzun uzun trenlerin durup kalkışını izliyordu.

Her sabah saçlarını özenle şampuanlayarak duş alıyor, haftada iki kez çamaşır yıkıyordu. Sımsıkı sarıldığı direklerden biri de titizlikti. Çamaşır, banyo ve diş fırçalama. Ne yediğine neredeyse hiç dikkat etmiyordu. Öğlen yemeklerini üniversite yemekhanesinde yiyor, bunun dışında da doğru dürüst bir şey yemiyordu. Yakınlardaki marketten elma, sebze gibi şeyler alarak ucundan kemiriyordu. Bazen tost ekmeğini olduğu gibi yiyor, sütü karton kutusundan bardağa boşaltmadan içiyordu. Yatma zamanı geldiğinde, sanki ilaç içer gibi yalnızca bir bardak viski içiyordu. Şansına alkole çok dayanıklı olduğundan, azıcık viski bile onu uyku âlemine götürmeye yetiyordu. Hiç rüya görmüyordu. Görse bile, rüyasındaki görüntüler, bilincinin tutunacak hiçbir yer olmayan kaygan yamaçlarından aşağı, hiçliğin içine doğru kayıp gidiveriyordu.

Tsukuru Tazaki'nin ölüm düşüncesine kendini böylesine güçlü bir şekilde kaptırmasının nedeni açıktı. Bir gün en yakın dört arkadaşı, “Biz artık seni görmek, seninle konuşmak istemiyoruz” deyivermişlerdi. Doğrudan, ödün vermez bir şekilde, birdenbire. Bir de, böylesine sert bir şekilde ilan edilen bu karara neden maruz kaldığına dair tek bir açıklama bile yapmamışlardı. O da sormaya cesaret edememişti.

O dört arkadaşıyla lise yıllarından beri samimiydiler, ama Tsukuru çoktan memleketinden ayrılmış, Tokyo'daki üniversitede öğrenim görmeye başlamıştı. O yüzden, gruptan ihraç edilmiş olması günlük yaşantısında bir sorun teşkil etmiyordu. Yolda onlarla karşılaşıp kendini kötü hissetmesi gibi bir durum da söz konusu değildi. Fakat bunlar, nihayetinde sıradan akıl yürütmelerdi. O dördünden uzakta olmakla, Tsukuru'nun acısı normalde olacağından daha da şiddetli bir hal almış, üzerine daha büyük bir karabasan gibi çöküvermiş-

ti. Dışlanma ve yalnızlık, kilometrelerce uzunlukta bir kablo haline gelmiş, devasa bir vinç o kabloyu gıcırtilar eşliğinde sararak germişti. Sonra o gerginleşen hat yoluyla, gece gündüz demeden deşifre edilmesi güç mesajlar gelmeye başlamıştı. O sesler, ağaçların arasından esen sert rüzgâr gibi, bir şiddetle-nip bir hafifleyerek kulaklarına iğne gibi batıyordu.

Beşi, Nagoya şehrinin bir banliyösündeki devlet lisesinde aynı sınıftaydılar. Üç erkek, iki kız. Birinci sınıfın yaz tatilinde gönüllü çalıştıkları bir etkinlik sayesinde arkadaş olmuş-lar, bir üst sınıfa geçip de sınıfları ayrılrsa bile, aynı şekilde samimi bir grup olmayı sürdürmüşlerdi. Bu etkinlik, okul ta-rafından yaz tatili için verilen sosyal bilgiler dersi ödeviydi, ama belirlenen süre tamamlansa bile grup kendi isteğiyle gö-nüllü çalışmayı sürdürmüştü.

Gönüllü işler dışında da, yaz tatili sırasında topluca yürü-yüşlere çıkmış, tenis oynamış, Çita Yarımadası'nda yüzmeye gitmiş, içlerinden birinin evinde toplanarak sınavlara hazır-lanmak için ders çalışmışlardı. Bazı zamanlarda (aslında en çok yaptıkları da buydu ama) bir yerlerde takılıp, kafa kafaya vererek sohbet etmişlerdi. Bir konu belirleyerek konuşuyor de-ğillerdi, ama sohbet edecek konu sıkıntısı da çekmezlerdi hiç.

Beşi tamamen bir tesadüf eseri buluşmuşlardı. Ödev olarak verilen gönüllü etkinlikler arasında bazı seçenekler vardı ve ilkokulda normal derslerine uyum sağlayamayan (çoğunluğu okulu asan) öğrencilere okul bittikten sonra derslerinde yar-dım etmek de bu seçeneklerden biriydi. Katolik Kilisesi'nin or-ganize ettiği bir programdı bu ve otuz beş kişilik sınıf içeri-sinde bu programı seçen yalnızca o beşi olmuştu. Beşi, Nago-ya şehrinin bir banliyösünde kurulan yaz kampına üç gün ka-tılmış, kamptaki çocuklarla derin bir samimiyet kurmuşlardı.

Kamptaki işlerinden vakit buldukça sohbet etmek için bir araya gelmiş, birbirlerine düşüncelerini ve o günlere nasıl

geldiklerini anlatmışlardı. Umutlarından bahsetmiş, yaşadıkları sorunları paylaşmışlardı. Sonra yaz kampı bittiğinde, her biri içinde, “Ben şu an doğru yerdeyim ve doğru insanlarla bağ kurdum” hissini taşımaya başlamıştı. Bu, tesadüfen ortaya çıkan kimyevi bir bileşimi andırıyordu. Aynı malzeme yeniden bir araya gelse, bütün hazırlıklar düzgün biçimde aynı şekilde yapılırsa da bir daha asla aynı sonucun ortaya çıkması mümkün olmazdı.

Kamptan sonra da hafta sonlarında, yaklaşık ayda iki kez okul sonrası çalışmasına katılarak çocuklara derslerinde yardım edip kitap okuyor, birlikte spor yaparak onları eğlendiriyorlardı. Bunların dışında, bahçedeki çimlerin biçilmesi, binaların boyanması, oyuncakların onarılması gibi işlere de bakıyorlardı. Bu gönüllü etkinlikleri, liseden mezun olana dek iki buçuk yıl kadar daha sürmüştü.

Yalnız, üç erkek iki kızdan oluşan bir grup, daha baştan itibaren gerilim yaratacak unsurları bünyesinde barındırabilir. Sözelimi, kızlı erkekli iki çift ortaya çıkacak olursa, bir kişi boşta kalır. Bu tür olasılıklar başlarının üzerinde karanlık bir bulut gibi dolaşıp duruyordu. Fakat böyle bir şey olmadığı gibi, olması ihtimali bile ortaya çıkmadı.

Tesadüf mü demek gerekir, beşi de büyük şehir banliyösünde yaşayan “üst orta gelirli” ailelerin çocuklarıydılar. Aileleri savaş sonrası bebek furyası olarak bilinen kuşaktandı ve babaları ya uzman oldukları meslekte ya da birinci sınıf şirketlerde çalışıyorlardı. Çocuklarının eğitiminde masraftan kaçınmıyorlardı. Aileleri, en azından dışarıya karşı huzurluydu, aralarında anne babası boşanmış olan yoktu ve annelerin çoğu da ev hanımıydı. Okulları sınavla girilen okullardan ve hepsinin de başarı düzeyi yüksekti. Yaşam ortamları açısından bakılacak olursa, beşinin farklılıklarından ziyade ortak noktaları çok daha fazlaydı.

Ayrıca, Tsukuru Tazaki dışında, diğer dördünün tesadüfen ufak bir ortak noktası daha vardı. Soy isimlerinde renklerin yer alması. Erkeklerden birinin soyadı Akamatsu yani “kızıl çam”, diğerininki Oumi yani “mavi deniz”di. Kızlardan birinin soyadı Şirane yani “ak kök”, diğerininki de Kurono yani “kara ova”ydı. Yalnızca Tazaki (“girintili çıkıntılı kıyı”) soyadının renklerle alakası yoktu. Bundan dolayı, Tsukuru en baştan itibaren hafif bir dışlanmışlık hissine kapılmıştı. Elbette adında renk olup olmamasının kişiliğiyle herhangi bir alakası olamazdı. Bunu çok iyi anlayabiliyordu. Ama yine de bir tür hayal kırıklığına kapılmış, kendisini de şaşırtacak ölçüde incindiğini hissetmişti. Diğerleri çok doğal bir şeymiş gibi, birbirlerini renkleriyle çağırıyorlardı. “Kızıl”, “Mavi”, “Ak”, “Kara” diye. Ona ise sadece “Tsukuru” diyorlardı. Eğer benim soyadımda da bir renk olsaydı ne kadar hoş olurdu, diye Tsukuru defalarca ciddi ciddi düşünmüştü. İşte o zaman her şey mükemmel olurdu.

Kızıl, diğerlerine fark atacak kadar üstün başarıları olan bir öğrenciydi. Hiç de kendini adayarak ders çalışıyormuş gibi bir hali yoktu, ama tüm branşlarda ilk sıralarda yer alıyordu. Fakat bununla böbürlenmediği gibi, bir adım geri çekilerek, çevresindekilere şans tanımayı ihmal etmezdi. Sanki bu kadar zeki olmasından biraz utanıyor gibiydi. Yalnız ufak tefek insanlarda (boyu hep 1,60’ta kaldı) sık rastlandığı gibi, kafasına bir şey koyduğunda, ne kadar önemsiz bir mesele olursa olsun, kolay kolay geri adım atmama gibi bir eğilimi vardı. Mantığına ters gelen kurallara, donanımsız bulduğu öğretmenlere ciddi ciddi sinirlendiği anlar sık karşılaşılan bir durumdu. Doğuştan yenilmekten hoşlanmayan bir yapısı vardı, tenis maçlarında yenilince siniri bozulurdu. Yenilmeyi hazmedemezdi denemez, yenildiğinde alışılmadık biçimde suskunlaşırdı. Diğer dördü, onun bu sinirli halini komik bulur, sık sık onunla alay ederlerdi. Sonunda Kızıl’ın kendisi de

gülerdi. Babası Nagoya Üniversitesi'nde iktisat profesörüydü.

Mavi, *rugby* takımında forvetti ve yapılı vücutuna diyecek yoktu. Üçüncü sınıfta takımın kaptanlığına seçilmişti. Omuzları geniş, göğsü kaslı, alnı geniş, ağzı büyüktü; iri bir burnu vardı. Canla başla mücadele eden bir oyuncuydu ve sık sık sakatlanırdı; ders çalışmaya pek gelemezdi, ama neşeli bir kişiliği vardı. Okul arkadaşlarının çoğu tarafından da sevilirdi. İnsanların gözlerinin içine bakarak, rahatlıkla anlaşılabilen bir ses tonuyla konuşurdu. Acayip çok yemek yer, önüne ne konursa konsun sanki müthiş lezzetli bir şey yiyormuş gibi yalayıp yutardı. Neredeyse hiç arkadan konuşmaz, bir görüşte insanların adını ve yüzünü aklına kazırdı. Başkalarının söylediklerini can kulağıyla dinler, konuşma dağıldığında sohbeti ustalıkla toparlardı. Tsukuru *rugby* maçları öncesinde onun diğer oyuncularla bir daire oluşturup takım arkadaşlarını cesaretlendirirkenki halini şimdi bile çok iyi anımsıyordu.

Söyle haykırırdı: “Bana bakın! Bugün biz kazanacağız! Bizim için mesele nasıl yeneceğimiz, ne kadar fark atacağımız! Kaybetme seçeneği yok bizim için! Tamam mı?! Kaybetmek diye bir şey yok!”

“Yok öyle bir şey!” diye takım oyuncuları da haykırarak yanıtlı verir, sonra sahaya yayılırlardı.

Fakat onların lisesinin *rugby* takımı pek de güçlü değildi. Mavi'nin kendisi sporda kabiliyetli, akıllı bir oyuncuydu, ama takımın geneli idare edecek düzeydeydi. Burs vererek ülkenin her yerinden yetenekli oyuncuları toplayan özel liselerin güçlü takımları karşısında sık sık çaresiz bir yenilgiye uğrarlardı. Fakat maç bitince Mavi yenmiş ya da yenilmiş olmaya pek fazla kafasını takmaz, “Önemli olan kazanma azmi. Durum bundan ibaret” derdi sık sık. “Gerçek hayatta insan hep kazanamaz ki. Kazanmak da var, kaybetmek de.”

“Dahası gün olur yağmur yağar, maç ertesi güne kalır” de-

mişti, ironik sözler etmek konusunda usta olan Kara.

Mavi hayıflanır gibi, “Sen *rugby*’yi beyzbolla, tenisle karıştırıyorsun” demişti. “*Rugby*’de yağmur yağdı diye maç ertelenmez.”

“Yağmur yağsa da maç yapılıyor mu?” diye sormuştu Ak. Onun hiçbir spora karşı merakı olmadığı gibi, bu konularda bilgisi de yoktu.

“Evet, gerçekten yapılıyor” diye söze karışmıştı Kızıl, hemen bilgiçliğini sergileyerek. “*Rugby* maçı, ne kadar yağmur yağarsa yağsın yarıda kesilmez. O yüzden her yıl çok sayıda takım oyuncusu maç sırasında boğulup ölür.”

“Ne kadar feci!” demişti Ak.

“Şapşal! Şaka yaptığını anlayamıyor musun?” demişti Kara, bıkkın bir yüz ifadesiyle.

“Konu dağılıyor ama...” demişti Mavi, “benim söylemek istediğim, iyi bir sporcuysan yenilmeyi de bilmek gerektiği.”

“Sen de her gün bunun antrenmanını yapıyorsun” demişti Kara.

Ak, geleneksel Japon oyuncak bebeklerini anımsatan düzgün yüz hatlarına sahipti, zayıf ve uzun boyluydu, manken gibi bir vücudu vardı. Sağlıklı görünen kapkara saçları uzundu, vernik gibi ışıltılar saçardı. Yolda karşılaştığı çoğu insan elinde olmadan dönüp ona bakardı. Fakat onun, bu güzelliği ağır bir yük olarak görüyormuş gibi bir hali vardı. Ağırbaşlıydı. Hangi konuda olursa olsun insanların dikkatini çekmekten hoşlanmazdı; çok yetenekliydi, güzel piyano çalardı, ama tanımadığı insanların önünde bu yeteneğini asla sergilemezdi. Yalnızca okulda derslerden sonra çocuklara sabırla piyano öğretirken en mutlu olduğu işi yapıyormuş gibi görünürdü. Tsukuru onu başka hiçbir zaman böyle neşeli ve rahatlamış göremezdi. “Bazı çocuklar normal derslere uyum sağlayamayabilirler ama doğuştan müzik dehasına sahiptirler ve o dehanın böyle pisi pisine gömülüp gitmesi yazık olur” derdi Ak.

Fakat o okulda, neredeyse antikaya çıkmış bir duvar piyanosundan başka bir şey yoktu. O yüzden beşi okula yeni bir piyano alabilmek için canla başla para toplamaya çalışmışlardı. Yaz tatilinde de hep birlikte yarızamanlı işlerde çalışmışlar, müzik aletleri satan şirketlere bile giderek destek olmalarını istemişlerdi. Nihayet, uzun çabalar neticesinde bir grand piyano almayı başarmışlardı. Lise üçüncü sınıfın ilkbaharında olmuştu bu. Onların bu azimli gönüllülük çalışmaları dikkatleri çekmiş, gazetelerde haber bile olmuştu.

Ak, normalde sessizdi. Hayvanları sever, köpek ya da kedilerden konu açılınca, aniden değişirir, kendinden geçerek konuşmaya daldı. Veteriner olmayı düşlediğini söylerdi, ama onun elinde keskin bir neşterle bir labradorun karnını yarışını, bir atın anüsüne elini sokuşunu Tsukuru bir türlü hayalinde canlandıramazdı. Eğer veterinerlik okuluna gidecek olursa, elbette bu tür deneyimler yaşaması da gerekecekti. Babası Nagoya şehir merkezinde jinekoloji polikliniği işletiyordu.

Kara'nın görüntüsü için vasatın üzerinde denilebilirdi fakat neşeli, canlı ve sempatik bir ifadesi vardı. İriceydi ve etine dolgundu. 16 yaşından itibaren göğüsleri artık iyice belirginleşmeye başlamıştı. Özgüveni yüksek, karakteri sağlamdı; hızlı konuşur, konuştuğu kadar da hızlı düşünürdü. Beşeri bilimlerin alanındaki derslerde çok başarılıydı, ama matematik ve fizikte feciydi. Babası Nagoya şehir merkezinde mali müşavirlik yapıyordu, ama Kara'nın ileride ona destek olması gibi bir şey söz konusu bile değildi. Tsukuru sık sık ona matematik ödevlerinde yardım ederdi. Kara, sık sık ironik sözleriyle konuşmalara katılırdı, kendine özgü benzersiz bir mizah anlayışı vardı. Onunla konuşmak keyifliydi, insana cesaret verirdi. Tutkulu bir kitap okuruydu, elinden hiç kitap düşmezdi.

Ak ile Kara ortaokul yıllarında da aynı sınıfta okumuşlar-

dı ve beşli grup oluşmadan önce de birbirlerini çok iyi tanıyorlardı. İki kız yan yana geldiğinde oldukça hoş bir görüntü oluşuyordu. Sanat dehasına sahip ama içine kapanık, muhteşem güzellikteki bir kız ile akıllı ve ironi ustası bir komedyen. Eşsiz, cezbedici bir ikiliydiler.

Bu açıdan bakıldığında, grup içerisinde Tsukuru Taza-ki hiçbir belirgin özelliği ve özgünlüğü olmayan tek kişiydi. Notları vasatın biraz üzerindeydi. Ders çalışmaya pek merakı yoktu, ama ders sırasında dikkatle dinler, minimum düzeyde hazırlık ve alıştırma yapmayı ihmal etmezdi. Nedense küçüklüğünden beri sahip olduğu bir alışkanlıktı bu. Yemeklerden önce mutlaka ellerini yıkayıp, yemeklerden sonra mutlaka dişlerini fırçalaması gibi tıpkı. O yüzden çevresinin dikkatini çekecek notlar almasa da, ders geçme barajını kolaylıkla aşardı. Anne babası da, özel bir sorun çıkmadıkça okuldaki başarı durumuna karışmazlar, zorla dershaneye göndermek, ona özel öğretmen tutmak gibi işlere kalkışmazlardı.

Spordan nefret ediyor değildi, ama tutup da spor takımlarına girerek canla başla spor yapmaya kalkmamıştı; aile üyeleri ve arkadaşlarıyla arada sırada tenis oynar, bazen kayağa gider, zaman zaman da havuzda yüzerdi. Hepsini bu kadardı. Yüz hatları düzgündü ve bazen bunu başkaları da söylerdi, ama “imalat hatası yok” demek daha yerinde olurdu. O ise aynada kendini seyrederken, sık sık bir türlü kurtulamadığı bir can sıkıntısı hissedirdi. Sanat alanlarına derin bir ilgisi olmadığı gibi, özel olarak söylenebilecek bir hobisi ya da yeteneği de yoktu. Nispeten suskun biriydi, yüzü sık sık kızarır, görgü kurallarından hoşlanmazdı; ilk kez karşılaştığı bir insanla birlikteyken de bir türlü kendini rahat hissedemezdi.

İlle de bir şey söylemek gerekiyorsa, beşinin içerisinde ailesinin durumu muhtemelen en iyi olan oydu denebilir; bir de, teyzesi deneyimli bir aktristi, ciddi bir kadındı ve tanınmış bir isimdi, o kadar. Fakat Tsukuru’nun kendisi açısından

dan, insanlara karşı gurur vesilesi yapabileceği ya da *işte bu* diye sergileyebileceği bir özelliği yoktu. En azından, kendisi öyle hissediyordu. Her alanda vasattı, hatta silikti.

Hobi denebilir mi bilinmez, yalnızca bir şeyi, demiryolu istasyonlarında durup etrafı seyretmeyi her şeyden çok severdi Tsukuru Tazaki. Neden olduğunu bilmiyordu, ama kendini bildi bileli hep istasyonlarda durup etrafı seyretmeyi cazip bulmuştu. İster yüksek hızlı trenlerin devasa istasyonları olsun, ister taşradaki tek hatlı tren istasyonları, hatta taşıma amaçlı yük vagonlarının toplandığı istasyonlar; istasyon olması onun için yeterliydi. İstasyonlarla ilgili her şey onu çekerdi.

Küçüklüğünden beri her çocuk gibi tren maketlerinin hastasıydı, ama onu gerçekten cezbeden, özenle yapılmış lokomotif ve vagonlar olmadığı gibi, karmaşık bir şekilde birbirini keserek uzanan raylar ya da zarafet ürünü ışıklı paneller hiç değildi; hepsinin ortasında ikincil bir unsurmuş gibi duran sıradan istasyon maketleriydi. Böyle istasyonlardan trenlerin gelip geçişini veya hızlarını yavaşça düşürerek perona yanaşmalarını izlemeyi severdi. Gidip gelen yolcuların görüntüsünü hayal eder, istasyon içi anonslarını ve trenlerin kalkış sirenlerini duyar gibi olur, istasyon görevlilerinin enerji dolu hareketlerini hayalinde canlandırırır. Gerçeklik ve hayal kafasının içinde birbirine karışır, duyduğu yoğun heyecandan vücudunun titrediği bile olurdu. Fakat nasıl olup da istasyonların kendisini böylesine cezbedtiğini çevresindeki insanlara mantıklı bir şekilde açıklayamazdı. Açıkla-sa bile, bunun, *tuhaf bir çocuk* yaftası yemekle sonuçlanacağı açıktı. Dahası bizzat Tsukuru'nun da, kendisinde tuhaf bir şeyler olabileceğini düşündüğü oluyordu.

Göze çarpan bir özgünlüğü ya da özelliği olmamasına rağmen ve her zaman ortalamayı tutturmayı hedeflediği halde, galiba çevresindeki insanlardan biraz farklı, normal olduğu

pek söylenemeyecek tarafları vardı. Böylesine bir tezat barındıran benlik algısı, ergenlik yıllarından 36 yaşında olduğu şu ana kadarki yaşamının birçok noktasında şaşkınlık ve karmaşa yaşamasına neden olmuştu. Bazı zamanlarda zar zor hissedilecek ölçüde, bazı zamanlarda ise derin ve etkili bir şekilde.

Neden bu beş kişilik arkadaş grubuna dahil olduğunu bazen Tsukuru'nun kendisi de tam olarak anlayamıyordu. Diğerlerinin gerçek anlamda gereksinim duyduğu biri miydi acaba? Yoksa aksine, o olmasa diğer dördü daha keyifli bir arkadaşlık mı sürerlerdi? Belki de şansına bunun farkında değillerdi. Bunun farkına varmaları an meselesi olabilirdi. Tsukuru Tazaki bu konu üzerine ne kadar düşünürse, o ölçüde anlam veremez hale geliyordu. Kendi değerinin arayışı içine girmek, birimi olmayan bir maddeyi ölçmeye çalışmak gibiydi. İbrenin tık diye sabit bir noktada durması asla mümkün olmuyordu.

Fakat onun dışında kalan dördü bunu hiç mesele etmiyor gibiydiler. Dışarıdan bakınca, diğerleri beş kişi bir araya gelip, birlikte hareket etmekten keyif alıyor gibi görünüyorlardı. Sanki tam da beş kişi olmak zorundaydılar. Ne daha fazla ne daha az. Temel beşgenin, uzunluğu eşit beş kenardan oluşmasıyla aynı şekilde. Yüzlerindeki ifadeden bu rahatlıkla okunuyordu.

Dahası, elbette Tsukuru Tazaki de, kendisinin vazgeçilmez bir kenar olarak bu beşgene dahil edilmesinden ötürü sevinçliydi ve gurur duyuyordu. Diğer dördünü yürekten seviyor, gruplarındaki bütünlük hissine her şeyden çok daha güçlü bir aşk besliyordu. Bir fidanın topraktan besin emmesi gibi, ergenlik döneminde gereksinim duyduğu gıdayı Tsukuru o gruptan almış, gelişmesi için önemli bir besini, hatta acil durumlar için bir sıcaklık kaynağını vücudunda depolamıştı. Fakat yine de, kendisinin bir gün gelip de bu samimi gruptan

kopuvereceği ya da ihraç edileceği korkusunu yüreğinin derinliklerinde sürekli taşıyordu. Diğerlerinden kopup tek başına kaldığında, tıpkı cezir zamanı denizin yüzeyinde kapkara, uğursuz bir kayanın ortaya çıkıvermesi gibi, öylece kalakalacağı endişesi sık sık zihnini yokluyordu.

* * *

“Demek o kadar küçük yaşlardan beri istasyonları seviyorsun, öyle mi?” dedi Sara Kimoto, hayranlık dolu bir ses tonuyla.

Tsukuru başını sallayarak onayladı. Bir parça temkinli bir şekilde. Kadının, onu, fen bilimleri alanındaki okullardaki veya işyerlerindeki, uzmanlık alanlarıyla ilgili saplantılar geliştiren şapşallardan biriymiş gibi görmesini istemiyordu. Fakat neticede konuşmanın seyrine göre öyle algılaması olasılığı da vardı. “Evet, nedendir bilmem, küçüklüğümden beri istasyonları severim” diye kabullendi.

“Tutarlılığını korumuş bir ömür” dedi kadın. Bunu biraz eğlenceli bulduğu belliydi, ama ses tonunda olumsuz bir tını hissedilmiyordu.

“Bunun neden istasyon olduğunu, neden istasyon olması gerektiğini tam olarak açıklayamıyorum gerçi.”

Sara gülümsedi. “Mutlaka ilahi kudretin bir ürünüdür.”

“Belki de öyledir” dedi Tsukuru.

Konunun nasıl olup da oraya geldiğini Tsukuru bilemiyordu. *O olayın* meydana gelmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti ve elinde olsa o anıyı belleğinden silivermek isterdi. Fakat Sara nedense Tsukuru’nun lise yıllarını konuşmak istemişti. Nasıl bir liseliydi, neler yapıyordu? Tsukuru neden sonra farkına vardığında, bir bakmıştı ki konuşmanın doğal akışı içerisinde o beşli samimi grubu anlatmaya başlamış. Rengârenk dörtlü ve renksiz Tsukuru Tazaki.

İkisi Ebisu semtinin dış kısımlarındaki küçük bir bardaydılar. Akşam yemeğini, Sara'nın bildiği küçük bir Japon lokantasında yemeyi planlamışlardı, ama Sara öğlen fazlasıyla geç yediğini söyleyince rezervasyonlarını iptal etmiş, bir yerlerde kokteyl eşliğinde peynir ve çerez atıştırmaya karar vermişlerdi. Tsukuru da pek öyle açlık hissetmediğinden, itiraz etmemişti. Zaten, normalde pek fazla yemezdi.

Tsukuru'dan iki yaş büyük olan Sara büyük turizm şirketlerinden birinde çalışıyordu. Uzmanlık alanı yurtdışı paket turların planlanmasıydı. Tsukuru ise Batı Kanto bölgesinde faaliyet gösteren bir demiryolu şirketinin istasyon binaları tasarım ve kontrol departmanında çalışıyordu (ilahi kudretin ürünü ancak böyle bir şey olabilirdi). Yaptıkları işler doğrudan alakalı olmasa da ikisinin de ulaştırma sektöründe çalıştıkları söylenebilirdi. Tsukuru'nun şefinin yeni eve taşınma partisinde tanıştırılmış, orada birbirlerine e-posta adreslerini vermişlerdi. Bu dördüncü buluşmalarıydı. Üçüncü buluşmalarında Tsukuru'nun apartman dairesine giderek seks yapmışlardı. O noktaya kadar her şey doğallık içinde gelişmişti. Bir hafta önce olmuştu bu. Hassas bir aşamadaydılar. Böyle gidecek olursa aralarındaki ilişki şüphesiz daha da derinleşecekti. Tsukuru 36, Sara ise 38 yaşındaydı. Doğal olarak, yaşadıkları, liseli aşkından dağlar kadar farklıydı.

İlk karşılaştıkları andan itibaren, kadının yüz hatları anlam veremediği bir şekilde Tsukuru'nun hoşuna gitmişti. Standart anlamıyla güzel değildi. Çıkkık elmacıkkemikleri her haliyle sert bir mizacı olduğu izlenimi veriyordu, burnu küçük ama sivriydi. Gözleri normalde kısık duruyordu, ama bir şeyi daha iyi görmeye çalıştığında anormal ölçüde açılıveriyorlardı. Sonra da, korku nedir bilmeyen, merak dolu bir çift kara gözbebeği belirginleşiyordu.

Normal zamanlarda bilincinde olduğu bir şey değildi ama Tsukuru'nun vücudunda feci ölçüde hassas bir nokta vardı.

TSUKURU

Kaderimde tek başına kalmak vardır belki de...

İşte o an, Tsukuru nihayet her şeyi kabullenmeyi başarabildi. (...)
İnsanların yürekleri arasındaki bağ yalnızca uyum üzerinden oluşmuyordu. Aksine, bir yaradan diğere daha derin bağlar oluşuyordu. Acı acıyla, kırılganlık kırılganlıkla yürekleri birbirine bağlıyordu. Elemlı çığlıklar olmadan suskunluk, kan toprağı akmadan affediş, insanın içini lime lime eden kayıplardan geçmeden kabulleniş mümkün değildi. İşte bu, gerçek uyumun kökünde var olan şeydi.

Haruki Murakami'den kaderinin gizemini çözmek, içindeki iflah olmaz yaranın kaynağına inmek için büyük bir yolculuğı çıkan bir kahramanın romanı. Kendini "renksiz" bilen Tsukuru Tazaki' nin hikâyesi.

